

MIR

Glasilno koroških Slovencev

Izhaja

vsak četrtek (po potrebi tudi večkrat) z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošiljajo uredništvu lista „Mir“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo. Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankirani dopisi se ne sprejmejo.

Leto XXXVIII.

Celovec, 14. marca 1919.

Št. 11

Jugoslovanske meje na mirovni konferenci.

Belgrad, 5. marca. Jugoslovanski zastopniki v Parizu so predložili odboru desetorice takozvano zunanje razišodišče glede **Trsta, zapadne Istre in Gorice. Razišodnik bi moral biti Wilson.** Veliko razišodišče na temelju londonskega pakta ni bilo predloženo. **Jugoslovanski delegati v Parizu niso mogli ostati na stališču plebiscita, ker bi njegov izid vsled italijanskega pritiska v zasedenih ozemljih utegnil izpasti na korist Italije.**

Belgrad, 5. marca. **Proti zahtevam za nove meje države SHS proti Nemški Avstriji, Madžarom, Bolgarski in Grški ni na mirovni konferenci nobenega ugovora.**

Belgrad, 5. marca t. l. Ugotovljeno je, da je **vprašanje Črne gore rešeno v našo korist. Kralj Nikolaj se ne bo več vrnil na črnogorski prestol.**

Belgrad, 5. marca. Čeho-slovaško zastopstvo potiska na mirovni konferenci v ospredje vprašanje koridorja med Češko-Slovaško in Jugoslavijo radi izvoza čeških industrijskih produktov. Jugoslovanska meja bi šla od Sv. Gotarda na sever.

Državno veče.

Državno veče (zbor) za kraljestvo Srbov, Hrvatov in Slovencev se je zbralo dne 1. marca v prestolnici kraljevine, v Belgradu. Za nas koroške Slovence je to zgodovinsko dejstvo tako velike važnosti, da moramo temu svečanostnemu zgodovinskemu trenutku posvetiti več pozornosti, kakor vsakdanjim dogodkom.

Prvič po tisočletni dobi in sužnjosti so šli naši poslanci, med njimi tudi koroška zastopnika gg. Grafenauer in Smodej, na jug, na Balkan, kjer je naša prihodnost doma. In ta pot na jug je naravna, je utemeljena, kajti tudi glavna koroška reka Drava z vsemi svojimi

pritoki in potoki teče, vodi proti jugu in ne daleč od Belgrada, v hrvatski Slavoniji blizu slavnega mesta Siseka se izliva v Donavo, katero potem spremlja v Črno morje. Da, na Balkan, na jug, na vzhod je umerjena v bodočnosti naša pot, naša kupčija, naša trgovina, naš promet.

Prvo iskreno željo in prošnjo, ki jo imamo slovenski Korošci ob tem slovesnem trenutku do Boga, je, Vsemodri Bog daj srečo, blagoslov in uspeh novemu jugoslovanskemu državnemu zboru (veču) v Belgradu, kjer smo tudi koroški Slovenci zastopani po načrtu prvih bojovniških poslancih Grafenauerju in Smodeju, uredniku lista „Mir“. Oba poznata bolj kakor vsak drugi Slovenec tužne naše korotanske razmere, zato vemo, da smo večim, pa tudi skrbnim in neutrudljivim poslancem izročili največjo in najčastnejšo državljansko nalogo in čast narodnega zastopnika v prvem skupnem jugoslovanskem parlamentu v Belgradu. Da, izpolnile so se preroške besede nepozabljenega slovenskega apostola dr. Kreka, besede, ki jih je izrekel na zgodovinskem narodnem taboru v Šmihelu l. 1914.: Mladina, ne glej proti mrzlemu severu (Dunaju), ampak obrnimo svoj pogled na solnčni jug, na vzhod, kjer je bodočnost Jugoslovanov, od Črnega morja pa do Kleka na Koroškem in do sinje Adrije.

Prvemu jugoslovanskemu veču v Belgradu pa želimo veliko uspehov za rešitev vseh Jugoslovanov izpod tujega jarma!

Bdimo, možje!

(Iz „Slov. Naroda“ št. 53.)

Karakteristična pojava pri vseh državah, ki jih je rodila ali preuredila svetovna vojna, je, da so od vseh strani obkoljene od sovražnikov. Republika sovjetov je obdana od ognjenega obroča vojne na vseh koncih. Poljska je v prepripi z vsemi sosedi, Čeho-slovaška je utrjeni tabor, ki ga obliva morje sovražnikov, Madžarska ne šteje niti enega prijatelja med svojimi sosedi, Romunija se celo z Jugoslavijo prepira. Povsod je isti položaj. Ravnotako je tudi z našo domovino, kraljestvom SHS. Bolgarov še ni minila slast po

siroti Macedoniji, Romuni bi nam hoteli iztrgati žitnico naše države, Banat, Madžari drže v svoji pesti Prekmurje, o katerem se pri nas žal le malo govori in piše. Nemci so nam ugrabili Koroško in pripravljajo nove boje, z Italijo, ki nas hoče zadušiti, je stanje skrajno napeto. Celo Arnavti škilijo preko naših državnih plotov. Le Grki se drže mirno, ker jih vodi pametni Venizelos.

Razen te ne preveč zavidne zunanje situacije ima naša država opraviti s sicer ne velikimi in številnimi, vendar strupenimi notranjimi sovražniki, kakor so Nikole Njegoši, Radići in kakor se že imenuje ona šaka kapitalistov, demagogov, plačnikov, Avstrijancev in separatistov. Znotraj naša domovina še trpi od porodnih bolečin, organizacija še v nobenem kraju ni čisto perfektna, komunikacijske zveze so nad vse pomanjkljive, tako da smo danes ne samo upravno, ampak skoro v vseh ozirih razbiti na precejšnje številce dežel in kotov. Narodna obramba tudi še ni urejena niti približno tako, kakor bi zahtevalo naše stanje. In tako dalje.

Kaj bi bilo, če bi danes planili vsi sovražniki in poželjivci naenkrat po nas? To vprašanje je postavil predsednik Wilson ameriškim zastopnikom pri povratku v Ameriko. Ravnotako bi se moral vsakega dne vprašati vsak naš človek, vsi naši vodilni možje iz vseh naših pokrajin, predvsem pa oni ljudje, ki žive kakor na kakem samotnem otoku Tihega oceana in brez preudarka govore in uganjajo stvari, ki niso pripravne za to, da še bolj utrdijo slogo med Slovenci, Hrvati in Srbi. Kaj bi bilo, če bi naši protivniki hoteli z vojaško silo uveljaviti svojo poželjivost? Ali bi mogla naša izmučena in maloštevilna vojska, ki vrh tega še reorganizira, vzdržati koncentričen napad od vseh strani in ohraniti našo mlado državo? Ali bi se našlo pri vseh slojih in vseh plemenih našega naroda dovolj razumevanja, dovolj požrtvovalnosti in dovolj odločnosti, da pohite pod orožje in da se pokore disciplini?

Kdo spričuje, da ne pride do krvave vojne Jugoslovanov s sosedi? Ali ni to pred vsem zmagovita armada maršala Focha in kooperacija

Podlistek.

Kontrolorja Proseno prvo laživdovstvo.

Spisal J. Z.

3.

(Konec.)

V družbi so naši gospodje navadno malo govorili, izvzemši onih govorov, v katerih se je razodeval njih zdrav humor, ki je privabil smeh, da se je kar omizje treslo. Tudi nočoj ni bilo nobenih debat, edino sodnik je osvežil zabavo z nekaterimi priložnostnimi stihii in sicer najprej na Proseno:

„Bog živi mnoga leta
Proseno — zakoneta!“

in vsi so trčili s kontrolorjem, ki pa ni hotel biti „zakonè“. „Kaj morem za to, da se ne pišeš za Smoleta,“ mu opravičevaje odvrne Ravnik. „Ložje je seveda reči:

„Bog živi našega Smoleta,
Iz mladih tje na stara leta!“

In zopet so trčili. Izostala tudi nista asistent in učitelj in končno je še upravnik podražil Ravnika:

„Ker moč pravice je nad vse velika,
Ohrani Bog nam Ravnika, sodnika!“

Tako so leteli dovtipi, pa ne dolgo, kajti kmalu so se pričele pesmi-napitnice, dokler ni nekdo opazil vrhu nasproti stoječe omare — kontrolorjeve harmonike. Pri tem odkritju je na mah zgubila beseda in pesem svojo veljavo in

na vrsto je prišel tercet. Kontrolor je namreč prav dobro znal meh vleči, učitelj je bil dober godec, asistent pa je igral na čelo; že pri „Pitanem volu“ so večkrat uprizorili male koncerte, zato jim je bilo nerazumljivo, kako je bilo mogoče šele tako pozno to idejo uresničiti. Gosli in čelo so bili kmalu tu, kontrolorjeve harmonike pa je Ravnik slovesno z omare prinesel. „Nocoj si naš slavljeneč, zato boš najložje sam sebi poročno koračnico zaigral.“

Tercet je šele oživil celo zabavo. Proseno so se kar oči smejale; kakor kak vaški harmonikar je oblastno sedel na kanapeju, da je imel meh dovolj prostora, edino sodnik Ravnik se je v desnem kotu stiskal; ostali so se razvrstili okoli mize in tako so jih urezavali, da se je po vsej okolici slišalo. Končali so bili že „Naprej zastava slave!“, „U boj!“, nekaj valčkov in narodnih dokler niso pričeli vojaških, od katerih je bil „Regiment po cesti gre!“ tako burno sprejet, da so si ga trikrat zaigrali, kajti ugajal je posebno sodniku, ker so vsi tako točno zaukali. Pri neki taki priliki je pa nekdo, pravijo da je bil upravnik, a dobro se ne ve, tako živo z rokami mahnil, da jim je petrolejka ugasnila in slavna družba je bila — v temi. Asistent je hotel hitro vžgati, pa se je pošteno opekel, kar je druge opozorilo, da so bili previdnejši; ker pa se niso hoteli v temi dolgočasiti, so brez luči zaigrali krepek tuš in med tem se je cilinder ohladil; na srečo si je asistent Čebula opekel le desno roko, v kateri je držal lok, pri levici bi bila še njegova umetnost na čelo ugasnila za tisti večer.

Pri tej veseli zabavi pa tudi posoda na mizi ni počivala. Lonec z zeljem so bili že precej spraznili, krompirja tudi ni veliko ostalo, klobase so kar mimogrede iginile, od gnjati je ostalo le nekaj kožic; še najbolj stanovitna je bila kava, ki je mrzle niso hoteli piti in Prosen je nekaterikrat pomislil, češ: če nič drugega, vsaj kavo mi bodo za jutri in pojutranjem pustili — na ostale dobre ne več računaj. Flaškono sredi mize pa se je tako godilo, kakor termometru z živim srebrom; vina je bilo v njem še toliko kakor je srebra, kadar kaže 10° pod ničlo; toda čim s srebrom temperatura pada, se je temperatura pri gospodih, čimbolj se je vinska gladina nižala, tembolj višala. Taka prijetna gorkota je objemala razigrane veseljake, da niti pomislili niso, da ne sede pri „Pitanem volu“ in Prosen je trenutno pozabil, da je začasni vdoec. Iz tega položaja ga vzdrami Ravnik z naslednjo napitnico:

„Cenjena družba! Iz zgodovine poznate ime Lažismerdes; to je bil mož, ki se je v stari Perziji vrinil na mesto umrlega vladarja Smerdesa, dokler ga niso spoznali in za kazen umorili. Tudi v naši družbi imamo moža, ki nas je hotel ukaniti, za kar smo mu uprizorili kazensko ekspedicijo v njegovo stanovanje; ima pa še drugo posebnost na grbi, da namreč igra vlogo začasnega vdovca, je toraj tudi svoje vrste Lažismerdes ali po domače — laživdovec, čast, ki jo mora dobro porabiti, kajti ura njegovega veselja bo kmalu minula. Porabimo torej zlate trenutke in pijmo!...

Vsi so vstali in hoteli zapeti: „Kolikor kapljic“, učitelj je že z lokom taktiral, ko se vrata odpro in na pragu se prikaže — gospa Prosenova.

med zavezniki? Pomislimo, kaj bi se zgodilo, ako bi prišlo do razpada antante, ako bi nastala revolucija v vojskah maršala Focha, Francozi in Angleži bi imeli dovolj brige in opravka pri sebi doma, torej se ne bi mogli posvetiti vprašanju, kaj bo z Jugoslavlani, kaj s Čehi, kaj s Poljaki itd.? Ne bi nam mogli poslati na pomoč niti enega edinega bataljona, niti enega topa, niti ene puške. Če bi v Franciji in Angliji izbruhnila boljševiška revolucija, ki se po vzgladu Ljeninove vstaje ne bi brigala za usodo drugih narodov, posebno pa ne za narode, v katerih ne vladajo socialistični voditelji, bi bila kraljevina SHS navezana docela sama nase. Sama bi morala gledati, kako se bo otepla številnih sovražnih vojsk, ki bi pod nacionalistični in rdečimi zastavami planile od vseh vetrov po nas. Tedaj bi se zbudil kot pod sunkom pesti v čelu marsikateri sanjavi avtonomist, marsikateri borilec za kulturne in druge individualnosti, marsikateri rahljač jugoslovanskega edinstva. Sprevidel bi in naenkrat bi mu bilo jasno, da vse stvari na svetu morajo iti po neki vrsti, da so bolj in manj važne zadeve, da je prvo: očitavanje in obramba skupne domovine. Morda bi se tudi pokesal za svoj greh, objokoval svojo slepoto in gluhost, morda bi celo z delom skušal popraviti svojo zablodo. Bilo bi pa morda tudi že prekasno.

Danes je še čas, da si stvorimo vsi Srbi, Hrvati in Slovenci jasno sliko o svojem položaju. Odprimo oči, nagnimo ušesa in preudarimo!

Ako premislimo, da smo v sporu skoro z vsemi sosedi, da naša samostojnost za sedaj ne basira samo na naši moči, temveč bolj na zmagi antante in na meči njenih armad, bomo, ako ljubimo svojo samostojnost, delali vse stvari z večjim preudarkom, z večjo opreznostjo, z boljšo metodo.

Ta zavest našega položaja mora imeti globokega vpliva na našo zunanjo in notranjo politiko.

Vladislav Fabjančič.

Iz Jugoslavije.

Finančno poverjeništvu v Ljubljani za celo Slovenijo in Istro.

Belgrad, 4. marca. Ministrski svet je izdal začasno uredbo o finančnih poverjeništvih, ki jih bo v celi državi pet, in sicer v Ljubljani za Slovenijo in Istro, v Zadru za Dalmacijo, v Zagrebu za Hrvatsko, Slavonijo in Međmurje, v Sarajevu za Bosno in Hercegovino, in v Somboru za Bačko, Baranjo in Banat.

Srbski denar za celo državo SHS.

Belgrad, 4. marca. Finančno ministrstvo je odredilo, da je od sedaj dovoljeno izvažati srbski denar in denarne nakaznice srbske narodne banke iz ozemlja kraljevine Srbije v vso kraljevino SHS. Prepoved izvoza srbskega denarja preko mej kraljestva SHS ostane tudi nadalje v veljavi.

V tem nastopu pa ni bilo nobene „laži“, kajti, kakor jo je ustvaril nebeški Oče, tako je stala onkraj sobe, gospodje pa niso vedeli ali je prikazen ali istina.

„Prosen, moj ljubi Prosen! Čemu si mi to naredil?“ In pohitela je k njemu med družbo, med tem ko je v kotu na kanapeju sedeči sodnik kar nekam v stran odrčal.

4.

Položaj, v katerega so gospodje zašli, je bil vse prej nego prijeten. Spoznali so, da zamore njih gostilniška šala novoporočencema življenje precej ogreniti in sodnik in upravnik sta se kešala uprizorjenega večera, med tem ko mlajša dva nista položaja spregledala. Da se stvar popravi, šine Smoletu rešilna misel v glavo in brez odloga se je je oprijel. V kratkem govoru je gospej kontrolorjevi pojasnil njih navzočnost, opravičevaje se, da so hoteli napraviti Prosenu le nekaj kratkočasja, ker so vedeli, da ga v gostilno ne bo, pustiti ga doma samega sedeti pa se jim je smilil. Tako jo je zvižal stari lisjak in gospa si je med govorom res mislila, kako vljudni so vendar gospodje, ki so ga prišli kratkočasit. Prazna posoda na mizi pa je v upravniku zopet vzbudila slabo vest in nadaljeval je približno tako-le: „Naša vesela narava nas je zapeljala predaleč; mislili smo, da sedimo v gostilni na internacijonalnih tleh, ne v zasebnem stanovanju, kjer je vrišč in hrup prepovedan. Tudi se nismo zavedli mejá gostoljubnosti — pogledal je v prazne lonce, katere je gospa šele sedaj prav zapazila — zato je naša dolžnost oddolžiti se in torej predlagam za nedeljo popoldanski izlet v uro oddaljeno gostilno pri „Raku“, kjer bosta zakonska Prosen naša gosta, da poravnamo kar smo zagrešili.“

Minister Petričić v Zagrebu.

Zagreb, 5. marca t. l. (JDU) Minister dr. Petričić, ki začasno vodi posle ministrstva za prehrano, pride nocoj v Zagreb, da osebno reši nekatera vprašanja, ki so nastala vsled uvedbe svobodne trgovine.

Ustroj prometnega ministrstva.

Belgrad, 5. marca t. l. (JDU) Včerajšnje „Službene Novine“ objavljajo naredbo o ustroju prometnega ministrstva. Imelo bo oddelke za strojstvo, vzdrževanje proge, za nadziranje de-narnega prometa, za zgradbo novih železnic, nadalje za brodarstvo, splošni oddelek, gospodarski in trgovinski oddelek. — List objavlja tudi naredbo o osnovanju oddelka za varstvo otrok.

Politični pregled.

Ob otvoritvi državnega veča

piše „Hrvat“ v uvodniku: V celokupnem narodu — začeni od Radića pa do Čokorila — ni nikogar, ki ne bi hotel ene edinstvene države za celi naš narod, a pravtako ni nikogar, ki bi hotel, da naj se država upravlja nebratsko, nedemokratično. Največja naloga narodnega predstavništva v državnem veču je, da najde tisto moralno nit, ki spaja in veže vse sloje in vsa plemena našega naroda ter ne dopusti, da bi kdorkoli z nerodnim postopanjem to nit pretrgal. Vse delo državnega veča se mora osredotočiti na to, da se zdravo urede notranje razmere. To ni lahko delo in bo treba zanj veliko modrosti, opreznosti in samozatajevanja, mnogo volje in ljubezni. Prva seja je odgovarjala pričakovanjem pristašev narodnega edinstva. Ljubezen in navdušenje, ki je vladalo na tej svečani seji med zastopniki različnih plemen in krajev, je dobro znamenje za nadaljno delo državnega veča. Izredno topel pozdrav poslancem v belgrajskih listih potrjuje, da je vprašanje narodnega edinstva popolnoma dozorelo in da je že skrajni čas, da se trije doslej ločeni bratje objamejo in si sezidajo skupno streho.

Klub VLS postopa na lastno roko v vprašanju, ki se tiče vseh Slovencev.

Belgrad, 4. marca. Dr. Korošec in tovariši so vložili danes na predsedništvo narodnega predstavništva protest, v katerem povdarjajo, da štejejo Slovenci skupno s prekmurskimi Slovenci in z onimi, ki se vsled nemškega pritiska niso upali priglasiti za Slovence, 1,600.000 duš in da bi morali vsled tega dobiti 38 delegatov in ne samo 32, kakor jih je bilo določenih.

Klub VLS se imenuje Jugoslovanski klub.

Belgrad, 4. marca. Danes dopoldne se je konstituiral Jugoslovanski klub, v katerega so vstopili VLS in skupina okoli „Narodne Politike“. Za predsednika kluba je izvoljen ministrski podpredsednik dr. J. Korošec, za podpredsednika dr. Janko Šimrak, za tajnika poslanca Stanko Banić

Navzoči so se tega predloga tako razveselili, da je bil brez ugovora sprejet, le Prosen in gospa sta se izgovarjala. Pa ni nič pomagalo in videč odločnost navzoče gospode, sta odnehala, Prosen pa je še pristavil: „Veš kaj, ljuba žena, utrudila si se, premražena si, skuhaj si čaj, pa ga še nam pripravi“ — in dobra gospa je ustregla, saj je bila krepčila res potrebna. „Ampak, Prosenče, pridigo pa dobiš nocoj!“ ga podraži zopet oživiljeni Ravnik, ko je gospa odšla v kuhinjo. „Nič se ne boj,“ odvrne kontrolor, „ta je o priliki za vas pripravljena.“

Med čajem so šele zvedeli, kako se je zgodilo, da se je gospa tako nenadno vrnila.

Naša prigodba se je namreč vršila v istih slavnihih časih začetkom svetovne vojne, ko so vlaki tako počasi vozili, da jih je polž dohajal in ostajali na postajah toliko četrti, kakor je bilo po voznem redu minut določenih. Ko se je torej gospa na kolodvor pripeljala, je zvedela, da za drugo uro popoldne določeni vlak šele nekako — o polnoči pride, in ko je čakala do 9. ure zvečer, so javili nesrečo in zamudo do tretje ure zjutraj.

Gospa si je mislila, ako se bom tako vozila, bom šele takrat v Ljubljani, ko bi morala biti že doma, kaj bo z možem preskrbo! In vestna ženica je šla nazaj domov in to tem raje, ker je bil na razpologo voz nekega znanca. Tako je prišla proti enajsti uri pred hišo in nemalo se je ustrašila, videč vse stanovanje razsvetljeno. „Ostalega mi ni treba pripovedovati,“ je pripomnila navidezno jezna, toda vihar se je bil že polegla in gospej so ga s tem še bolj pregnali, da so zaigrali krepko koračnico med tem ko sta sodnik in upravnik pomagala napravljati čaj.

Nedeljski izlet je oblake docela prepodil ob

in Štercin. V parlamentarno komisijo kluba so so izvoljeni: dr. Korošec, dr. Šimrak, dr. Lovro Pogačnik in Josip Fon. Klub bo stal na stališču popolne demokracije in bo deloval skupno z onimi strankami, ki odkritosrečno žele veliko, močno Jugoslavijo za celo neokrnjeno kraljestvo Srbov, Hrvatov in Slovencev.

Srbi za Slovence.

Belgrad, 5. marca 1919. Radikalno glasilo „Samouprava“ priobčuje uvodnik z naslovom „Morituri te salutant“, kjer izvaja med drugim: Take obupne pozive pošiljajo beli Ljubljani in nam iz severno-zapadnih delov kraljestva. Ogorčenje in obupna jeza je popadla Slovence, videče, kaka nevarnost preti njih narodu v Goriški in Istri, ker se zavedajo, da čaka Slovence v teh krajih ista usoda, kakršna je doletela Slovence v videmskem okrožju. Jeza popade vsakega goriškega Slovenca, ako pomisli, da naj postane žrtev italijanske grabežljivosti. Ali kakor v prirodi, tako vlada tudi v zgodovini narodov zakon ravnotežja. Vsako motenje ravnovesja vzbuja reakcijo in odpor. Storzena krivica rodi morda počasi, toda gotovo maščevanje. V našem primeru je to tembolj gotovo, ker ta del naroda danes ni več sam in brez pomoči, kakor so bili goriški Slovenci takrat, ko je zadajala nemška brutalnost njihovem narodnemu življenju zadnje udarce. Sedaj stoji za njim ves jugoslovanski narod, vztrajno in neomajno. S trdno vero v pravično jugoslovansko stvar in v resničnost pregovora, da ima vsako zlo svojo dobroto, prožeta od ljubezni do vseh delov našega novega kraljestva, bo stala Srbija vedno na braniku naše splošne narodne stvari in skupne domovine. To velja posebno za koroške Slovence.

Naš regent se vrača.

Geneve, 4. marca. Prestolonaslednik regent Aleksander je na povratku v domovino zapustil Tulon v pondeljek. Vozi se na francoski vojni križarki.

Wilson se vrača.

Geneve, 4. marca. Danes v torek bo imel Wilson velik govor v newyorški operi ob 2. uri popoldne, jutri v sredo odpotuje iz Amerike v Evropo in pride 13. t. m. v Brest.

Naše meje določene.

Geneve, 5. marca. Delo teritorijalnih komisij je dokončano. Kolikor je doslej znano, so bile večeraj meje Jugoslavije določene, izvzemši onih, kjer mejimo na Italijo.

Vprašanje Banata za nas ugodno rešeno.

Belgrad, 25. febr. Iz Pariza se poroča, da je vprašanje Banata rešeno ugodno za Jugoslavijo. Podrobnosti še niso znane.

Wilson za Jugoslovane.

Boston, 24. febr. Reuterjev urad poroča: V govoru, ki ga je predsednik Wilson imel ob

enem pa tudi upeljal, da so se ponavljali; na tako nenavaden način odbrana družba je postajala vedno sigurnejša in to tem bolj, ko sta se jej pridružili Smoletova hčerka in sestra gospe kontrolorjeve. Upravnik Smole je imel namreč družino v Ljubljani v šolah in ob nedeljah jih je posečal; sedaj pa so oni pričeli hoditi k njemu in samci so se jih oprijeli, ker je Prosenova žentev razdrila tercet in je torej družba pri „Pitanem volu“ vedno bolj samevala; pričeli so kontrolorja zavidati, pozne jeseni pa je svet zvedel za novico o zaroki kontrolorjeve svakinje z asistentom Čebulo, in upravnikove hčerke s sodnikom Ravnikom. Ko pa je zarokama sledil zakon, so se družine docela strnile: Smole je stanoval pri Ravniku, Čebula in Prosen sta imela celo hišo zase; le učitelj Mrak je bil še pri „Pitanem volu“, pa tudi on je bolj živel pri imenovanih družinah nego v gostilni.

Kadar so se bližali prazniki in je bilo treba v Ljubljano, tedaj se gospa Prosenova ni več bala; nasprotno: ž njo ste šli sestra in sodnikova, gospodje so se pa tisti dan pomenili, da so obedovali in večerjali pri „Pitanem volu“, po večerji je sledil polič vina, dobra viržinka ali pipa tobaka, ali pa so celo udarili tarok, da so karte kar pele po mizi — samo harmonika je počivala.

Senca nezadovoljnosti je le enkrat padla, ko je bil Čebula radi sorodstva s Prosenom premeščen. Beseda laživdovec se je bila tudi tako udomačila, da smo jo še mi na čelo naše prigodbe zapisali. Vrlim gospodom se spodobi, da jo ohranimo. Med ljudstvom se je pa še dolgo pripovedovalo, kako je, kakor so rekli, kontrolorka ugnala gospode, ker so jej bili moža zapeljali — poženi la jih je!

svojem prihodu v Ameriko, je izjavil, da je dobil na mirovni konferenci zelo dobre vtise. Rekel je med drugim: „Verujete li na stremljenja Čehoslovakov in Jugoslovancev, kakor verujem jaz? Ali vam je znano, koliko držav bi jih nemudoma napadlo, ako ne bi za njihovo svobodo stale garancije sveta? Ureditve sedanjega miru ne bi mogle trajati za več generacij, ako ne bi zanje jamčile združene sile civiliziranega sveta.“

Lloyd George proti stremljenjem Clemenceauja in Italijanov.

Bern, 25. februarja. Lloyd George je poleg Wilsona nasprotnik radikalnih stremljenj Clemenceauja in Italijanov.

Ameriško posojilo.

Washington, 4. marca. Predsednik Wilson je podpisal zakon posojila zmage.

Brezpogojni mir za Nemčijo!

Pariz, 7. marca. Francija zahteva, da mora Nemčija sprejeti brezpogojni mir, predno se odpravi blokada in predno kaj živil dobi. — Angleška vztraja na popolnem uničenju nemške vojne in trgovske mornarice.

Nemčija mora popolnoma orožje odložiti in plačati vso vojno škodo.

Pariz, 6. marca. Armadna komisija v Parizu je sprejela sledečo resolucijo: Vsled nevarnosti, ki bi mogla nastati, ako bi se nadaljevala vojna industrija in se množila vojna moč in oborožena sila Nemčije za Francijo in za svetovni mir, zahteva armadna komisija francoske zbornice, da francoska vlada na mirovni konferenci zahteva popolno razorožbo Nemčije.

London, 6. marca. Glede vojne odškodnine, ki jo bo morala Nemčija plačati, je rekel angleški lord Bonar Law, da bo morala Nemčija toliko plačati vojne odškodnine, kolikor bo največ mogla, ker je Nemčija zakrivila vse krivice.

Dnevne vesti.

Pozor! Slovenski komisariat kraljevine SHS za Koroško v Celovcu (Hotel Trabesinger) opozarja vse koroške Slovence, kmete, delavce in druge, da točno poročajo o škodi, katero so jim povzročili nemški vojaki. Stranke naj se oglašijo v komisarijatu SHS ter obrazložijo svoje zahteve. Komisariat bo potem posredoval pri deželni vladi, da dobe povzročeno škodo povrnjeno. Tudi glede drugih rekvizicij in jemanja živil in zatiranja prebivalstva naj se Slovenci zaupno obračajo na komisariat SHS v Celovcu.

Dr. Lemisch in komisariat kraljevine SHS za Koroško. Začasni predsednik koroškega deželnega zbora dr. Lemisch je rekel v zadnji seji, da on ne pripozna komisarijata kraljevine SHS v Celovcu za javni urad. Dobro! Vzamemo na znanje! Vprašamo pa gospoda dr. Lemischa, zakaj pa potem on, oziroma koroška deželna vlada, vedno pošilja na slovenski komisariat slovenske in nemške stranke v svrhu obravnav z njimi? Ali nima sama dovolj moči, da vlada? Enkrat pošlje begunce, drugič ujetnike, tretjič izgnance iz Nemčije itd., da jih slovenski komisariat prekrbi in opremi s potrebnimi dokumenti in denarjem. Zakaj se torej poslužuje slovenskega komisarijata, če ga ne pripozna? Zakaj pa hodijo nemški knezi, grofje in baroni, uradniki, kmetje in delavci po legitimacije v slovenski komisariat, po izvoznice za živila, če ne pripozna komisarijata kraljevine SHS? Zakaj pa ne potujejo ti vsi z nemško legitimacijo v Jugoslavijo? Da, teorija in praksa je bila na Koroškem vedno zmešan pojem!

Strašen zločin v Spodnji Goričici pri Celovcu. V četrtek, 6. t. m., je neznan lopov ob 10. uri zvečer skozi okno ustrelil hišnega posestnika in tovarnarja Jožefa Bacherja. Bacher je bil takoj mrtev. Zaprl so vojaka „Volkswehra“ Jožefa Plazzeta, ki ga sumijo, da je izvršil zavratni umor. Bacher je imel več zahrbtnih sovražnikov in se je tisti dan izrazil, da si mora poskrbeti grob v Trnji vasi, ker mu strežejo po življenju. Sumi se tudi druge osebe, ki naj bi bile z zavratnim umorom v zvezi. Ta žalostni slučaj zavratnega umora dokazuje dovolj tužne razmere, v katerih živimo.

Tatvine in vlomi na dnevnem redu. Inženirju-nadporočniku Pelhanu na Tavčarjevi žagi so tatje iz Št. Ruperta in Št. Petra pokradli iz zaprtih shramb vsa živila, opravo in obleko v vrednosti več tisoč kron. Tudi trgovcu Tavčarju so pokradli mnogo lesa in pisarniške oprave. Še celo ubogega psa, hišnega čuvaja, so neusmiljeno pretepli.

Rodoljubna slovenska duhovščina na Koroškem je bila pri zadnjih volitvah v nemški

„Nationalrat“ seveda tudi zdaj na poti. Izgnali so sicer toliko slovenskih duhovnikov iz njihovih postaj, a še to jim je premalo. Zlasti slovitemu „Bauernbundu“ leže slovenski duhovniki v želodcu. „Kärntner Tagblatt“ se v št. 43 togoti, da so na bauernbundschem shodu v Beljaku delali za „obžalovanja vredno obnašanje nekaterih slovenskih duhovnikov ob jezikovni meji“ odgovornega tudi knezoškofa (dr. Hefterja) in nemško duhovščino. Žal, da list ne pove, v čem je bilo to „obžalovanja vredno obnašanje“. V tem pač edino, da so vestno vršili svoje stanovske dolžnosti tudi napram Nemcem in nemčurjem, krivda njihova je obstojala le v tem, da niso zatajili svojega rodu, svoje materinščine! „Tagblatt“ potem z nekakim zanosom poudarja, „da se je vendar na koroških volkstagih opetovano priznavalo zvesto-nemško (treudeutsch) mišljenje nemške koroške duhovščine“. Da, da, ko ste takrat z vsem svetom rjaveli zoper Jugoslovane, so zakleti naši sovražniki ploskali tudi Pavliču, Walcherju, Haberniku itd., itd., a kako dolgo je trajalo to prijateljstvo? Jedva je prišlo do novih volitev, pa so se zopet pošteno zlasali med seboj. Kar nas sicer dalje ne briga. Vedeli smo, da bo prišlo tako; nemški Pilat in Herod sta se mogla namreč sprijazniti samo za kratko časa!

Zagrebsko vseučilišče ima letos 2500 slušateljev, dočim jih je bilo preje v najboljših letih največ 1000—1100. Posebno prenapolnjena je medicinska fakulteta, kjer obiskuje prvi tečaj do 500 dijakov, tako da so morali iz nekaterih predmetov uvesti paralelna predavanja. Pomanjkanje stanovanj v Zagrebu je veliko, zato so za dijake oskrbeli na izreden način in jih 400 nastanili na podkovski in obrtni šoli. Slovenci imajo lasten „akademski dom“. Tudi za prehrano dijaštva je na splošno poskrbljeno; razen menze acad. se je otvorila „jugoslovanska akademična jedilnica“, v kateri se prehranjuje vsak dan nad 500 dijakov; vsak plača 150 kron mesečno. Vse dijaštvo deluje v stanovskih stvareh popolnoma složno. Strankarstvo je zaenkrat ostalo ob strani.

Blače ob jezeru. V soboto, dne 1. marca, smo izročili črni zemlji kmečko hči Marijo Janša iz Blač. Kot Marijina družabnica je bila vsled svoje ponižnosti in lepega obnašanja priljubljena povsod. Trpela in prenašala je udano svojo dolgo bolezen, katera jo je tako zgodaj vrgla na smrtno posteljo. Marijine sestre so se polnoštevno udeležile pogreba ter jo z društveno zastavo spremile k večnemu počitku. Tudi cerkveni pevski zbor iz Loč jo je počastil zadnjič za nje sodelovanje, kjer je pela že iz svojih otroških let. Ohranili jo bomo vsi v blagem spominu.

Iz Glinjske okolice. Veseli smo že bili in precej smo se že oddahnili, ko smo slišali, da je vojske konec, da bodo vsaj naši fantje in možje rešeni trpljenja, in da bo vendar še par repov živine ostalo, kar ni požrla vojska. A varali smo se, prišla je druga vojska v domovino. Pravijo tudi, da je zdaj prišlo nekaj Tirolcev, zakaj pa to? Mi koroški Slovenci ne potrebujemo nemškega vojaštva, zakaj so pa ti tukaj? Gotovo za nadlego in trpinčenje slovenskega prebivalstva! Hrane itak ni; seveda živež mora biti, a kje ga dobiti? Hajdi le spet nad ubogega kmeta, velikašev pa ne vidijo. Zadnjič so prišli kar štirje k nam „rekvirirat“; mislili smo, da gredo za procesijo tja v tisto deželo, kjer buče na drevesih rastejo, a prišli so po te teličke, kateri so nam še ostali. Zdaj pa vprašamo trezno misleče in v kmetijstvu večje ljudi: koliko priredka ima en kmet od takega telička, ko je, recimo, okoli enega leta star, če ga mora oddati? Nič! Koliko pa izda, ko ga zakoljejo? Spet nič! To je le toliko, da živini življenje in kmetu pa priredok vzamejo. S čim bo pa kmet gnojil, če mu bodo sledni rep iz hleva potegnili? Nič gnoja, nič žita! Ako pojde tako naprej, bo lakota gotovo še večja, kakor da je; če kmet nič ne bo imel, tudi delavcu ne bo mogel dati. S takim počenjanjem mora nehati vse gospodarstvo. Kako je pa s teleti? Teleta tudi ne smemo prodati, kamor bi radi, ne za rejo, ne za mesarja, akoravno bi ga mogoče še dražje prodali. Celovška vnovčevalnica hoče imeti tudi tukaj roko vmes. Zastopnik vnovčevalnice pravi, da se more tudi tele vnovčevalnici prodati; ali je to res, ali ne, tega ne vemo. Vprašamo le zastopnika gori omenjene zadruge, kje je on dobil tele, ki ga je za „bal“ porabil? Nadalje ga vprašamo: kje pa je Orencava najemnica gostilne dobila tele, ki ga je za „bal“ porabila? Gostilničarjem je vse dovoljeno, kar si eden ali drugi želi, ali ubogi kmet mora pa biti pokoren tem pijavkam kakor jagnje. Prosimo merodajne osebe, da nam to zavedo, kar se tiče oddaje telet, raztolmačijo.

Iz Roža. Slučajno se snidem z gospodom por. v rez. in stud. agric. Franc Wernigom, ko je odpotoval na Hrvaško. Pripovedoval mi je, kako je prišel v nemško koroško ujetništvo in kako je bil ves čas do zdaj konfiniran. — 13. januarja

ga je aretirala patrulja nemških vojakov pod vodstvom čast. namest. Buteja iz Galicije. — Divjali in besneli so tako, da so se zgražali celo nekateri nemški vojaki in dejali: „Alles was recht ist, aber menschlich sollte man doch handeln“. Napadli so ga dejanski, kakor tudi njegovega očeta. In ko ni mogel dosti hitro pospraviti svojih stvari, hoteli so ga takoj na mestu ustreliti. Komaj jim je ubranil korporal. Ob tej priliki so izropali tudi spalno sobo in odnesli stvari v vrednosti 700 kron. Nadalje pripoveduje gosp. Wernig: Dva ne posebno rahločutna mornarja sta me transportirala iz Kočuhe v Borovlje. Zagrozila sta mi, da me ustrelita takoj, če se prikaže kje jugoslovanska patrulja. Nisem smel pogledati vstran, niti pozdravljati domačine, ki so me srečavali. Tačas mi je bilo že vse eno, postal sem čisto apatičen. Na psovke in zmerjanje sploh nisem več odgovarjal. Med potom so izzivali nemškutarji-domačini mormarje, češ, zakaj da me niso obesili? Smeje so izjavili vojaki, da so itak imeli namen obesiti me; ker pa že ve poveljstvo za me, tega niso mogli storiti. S prezirljivostjo so se pogovarjali potem med seboj, kako radi „izdajajo“ vindišarji. — Kako so me zmerjali in mi grozili, tega se sploh ne da povedati. Ko so me privedli v Borovlje, nisem vedel več, ali sem še človek, ali pa samo avtomatični tvor. Dozdevalo se mi je včasih, da vse to samo sanjam. Bil sem tako izmučen, da ne bi ugovarjal, če bi me tudi hoteli ustreliti. Želel sem samo še miru — in da ne vidim in slišim več. — Dovedli so me potem k stotniku poveljstva, podpolkovniku Schenku. Ta me je vprašal, zakaj so me aretirali. Nek korporal mu pove, da so me naznanili domačini radi vohunstva in radi politične agitacije; in vsi nemškomisleči Rožani zahtevajo enoglasno: sodite ga! — Ko so kasneje zaslišali vse te ljudi, ki so pričali proti meni, nabralo se je okoli 50 zapisnikov. Deloma lažnjive izjave, deloma pa tudi najgorostašnejše bedarije, ki se jih more izmisliti samo škodoželjnost in zlobnost moralčno propadle nemškutarke duše. Jaz se sploh nisem mogel zagovarjati; v navzočnosti stotnika mi je zabranil nek korporal, da govorim. Izjemno pa so potem oficirji postopali z menoj res kavalirski. Vsa čast jim! Vendar sem uvidel, da nimajo dosti vpliva. Vsemu preganjanju bi se seveda lahko odtegnil — ko bi pobegnil. V svesti si pa, da nisem ukrenil ničesar, kar bi škodovalo vojnemu položaju Korošcev, ostal sem doma, v varstvo posestva in v varstvo starišev. Apeliral sem na pravičnost nemškega sodišča. Nisem mislil, da more biti drugače, kot da me po zaslišanju pusté domov. Vendar sem se jako zmotil. Poslali so me iz Borovelj v Celovec in od tam v Breže v ujetniški tabor jugoslovanskih častnikov. Tam sem se nahajal 3 tedne. Pisal sem domov, ali pisma niso prispela. Mislili so doma, da me že sploh več ne bo. Posebno pa, ko so očetu poročali iz poluradne strani, da me bodo naredili za glavo krajšega. Med tem pa sem jaz čakal na rešitev od strani — Jugoslovancev. Na žalost zastoj. Ako bi slov. poveljstvo konfiniralo vsaj enega nemškutarja, in posredovalo potem pri „Wehr-ausschussu“, lahko bi se že davno vrnil potem izmenjave v Jugoslavijo. Tako pa, so oče iskali zaslonbe pri mojih nemških znancih v Celovcu, a brez moje vednosti. Izbrali so me v toliko, da sem prišel 6. 2. zopet v Celovec. Konfinirali so me tu. Dali so mi svobodo, ki je bila groznejša od ujetništva. Na ulici so postajali ljudje, kazali s prstom za menoj in dejali: „Da geht der Ver-räter; zusammenschießen und gut ist“. Ravnotako v kavarni in na kolodvoru — Begal sem po mestu kot preganjana zver, spremljan povsod od vohunov. Živeti sem moral na svoje stroške. Oče so se zavezali, da položijo 3000 kron kavcije za mojo sigurnost in za poročstvo, da se ne vrnem domov; tudi to brez moje vednosti. Iz početka so zahtevali isto, da darujejo oče nemajhno svoto v dobrotvorne svrhe nemške Koroške. — Ko sem čul za pogoje, sem bil ves obupan. Raje bi se bil vrnil v zapor. Kasneje so mi sicer dovolili, da smem svobodno bivati v nemški Avstriji, vendar ne smem domu in ne v Jugoslavijo. Dovolili so mi zdaj, da grem na Hrvaško. Zavezati sem se moral, da ostanem tam in da se ne vračam — domov. Evo, z Bogom — domovina! Rožan.

Pliberk. (Ustanovitev kmetijske podružnice za Pliberk in okolico.) Tukaj se je ustanovila dne 6. jan. kmetijska podružnica za Pliberk in okoliške občine (Šmihel, Libučje, Blato, Žvabek). Govoril je kmetskim zastopnikom g. nadzornik M. Humek. Kmetijska podružnica bo takoj stopila v dotiko z Ljubljano, da se do spomladi ukrene za kmete potrebno. Za načelnika je bil izvoljen župan Št. Kralj, za tajnika nadučitelj P. Močnik. Kmetje, pristopite kmalu v lastnem interesu v večjem številu k podružnici!

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavnica: K 15.000.000.

Rezervni zaklad: K 4.000.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst in Maribor.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.
Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.
Srečke na obroke,
promese k vsem žrebanjem.

Raznoterosti.

Razpisane službe. Deželna vlada za Slovenijo v Ljubljani, gradbeni urad: 3 cestni mojstri (Jesenice, Tržič, Celje), 2 rečna mojstra (Celje, Ptuj), (do 31. marca 1919, u. l. št. 53). Deželna vlada za Slovenijo v Ljubljani, gradbeni urad: 18 cestarjev; 6 v celjskem, 6 v kranjskem, 1 v ljubljanskem, 2 v novomeškem in 3 v slovenjegraškem stavbenem okraju (do 31. marca 1919, u. l. št. 53). Meroizkusno nadzorništvo v Ljubljani: 1 pomožna pisar. moč, 1 pomož. sluga (do 4. marca 1919, u. l. št. 53). Mestni magistrat celjski: 1 kancelist, 3 pisar. pomočniki, 1 sluga, 4 mitničarji in 1 vodni mojster (do 10. marca 1919, u. l. št. 54.) Mestni magistrat celjski: 1 oskrbnik, 1 knjigovodja (do 10. marca 1919, u. l. št. 55). Finančno ravnateljstvo v Ljubljani: več preglednikov, višjih paznikov in paznikov finančne straže za Banat, Bačko itd. (do 11. marca 1919, u. l. št. 55). Predsedništvo viš. dež. sodišča v Ljubljani: 4 vodje zemljiških knjig (1 v Celju, 1 v Mariboru, 2 v Novemestu), 12 viš. pisar. oficijalov (1 v Radovljici, 1 v Brežicah, 1 v Konjicah, 1 v Šmarju, 1 v Ormožu, 1 v Slov. Bistrici, 2 v Ptuj, 1 pri Sv. Lenartu, 1 v Pliberku, 1 v Metliki in 1 v Mokronogu), 46 pisar. uradnikov (pri dež. sodišču v Ljubljani), (do 8. aprila 1919, u. l. št. 54), in sicer: 3 pri deželnem sodišču v Ljubljani, 2 pri okrožnem sodišču v Celju, 8 v Mariboru, 3 v Novemestu, 1 pri okrajnem sodišču v Kranju, 1 v Kranjski gori, 1 v Litiji, 2 na Vrhniki, 2 v Brežicah, 1 v Gornjem gradu, 1 v Konjicah, 1 v Laškem, 1 v Rogatcu, 2 v Slovenjgradcu, 2 v Šoštanj, 1 v Ljutomeru, 1 v Ormožu, 4 v Ptuj, 1 v Slov. Bistrici, 1 v Zgornji Radgoni, 2 v Pliberku, 1 v Velikovcu, 1 v Železni kapli, 1 v Ribnici, 1 v Kozjem in 1 v Metliki. Državno pravdnništvo v Ljubljani: opravilec državnega pravdnništva v Cirknici (do 31. marca 1919, u. l. št. 54), Radovljica, Škofja Loka, Vrhnika (do 10. aprila 1919, u. l. št. 57). Ravnateljstvo Drž. obrtne šole v Ljubljani: 1 šolski sluga, 1 kurjač (do 20. marca 1919, u. l. št. 54).

Plačevanje davščin potom novo ustanovljenega poštnege čekovnega urada v Ljubljani. Novo ustanovljeni poštni čekovni urad v Ljubljani je začel poslovati. Zato se davščine lahko od sedaj naprej zopet plačujejo potom poštnege uradov, pri čemer naj se rabijo izključno le položnice poštnege čekovnega urada v Ljubljani. Potrebne položnice da na razpolago davčni urad. Skrbelo pa se bo za to, da se bodo dobivale davčne vplačilnice kmalu tudi pri poštnege uradih. Stranke naj se tedaj pridno poslužujejo tega za nje tako udobnega načina plačevanja davkov.

Avstrijska krona brez veljave. Nemška Avstrija se nahaja v strašnem položaju, ker je vrednost krone v inozemstvu že tako padla, da nima skoro nobene veljave več. V Švici plačujejo za eno krono še 23 centezimov; pa bo še slabše. Antanta noče Nemški Avstriji več dati živil za kronsko valuto. Drugih plačilnih sredstev pa Nemška Avstrija nima. Najeti si mora tedaj posojilo v inozemstvu, ki je pa dobi le, če doma hitro zaseže vse inozemske vrednostne papirje. Krona je danes prava katastrofa za Nemško Avstrijo ter njeno prebivalstvo, ki strada vsled slabe krone.

Za slovenske tehnike. Minister-poslanik Ivan Hribar je brzojavil poverjeništvu za uk in bogočastje, naj gredo jugoslovanski tehniki na češko tehniko v Brno in daje starejšim tehnikom dovoljeno položiti letos izpite v nemškem jeziku.

Najnovejše novice.

Dobili smo veselo vest iz najzanesljivejših virov, da bo naša meja na severu taka, kakoršno so naši zastopniki v Parizu zahtevali.

Dr. Müller se vrača. Odvetniška pisarna dr. Müllerja v Celovcu svojega delovanja ni prekinila, temveč je še vedno odprta in živahno obiskana. Kakor se nam poroča, se bo g. dr. Müller v najkrajšem času zopet povrnil, ker se je njegovo zdravstveno stanje zboljšalo in bo zopet mogel osebno pisarno voditi. Na zdravo srečno svidenje!

Listnica upravnštva.

3294. „Mir“ pošljamo, a Nemci ga Vam ne dostavijo. Potrpite! Pozdravljeni! — 2856. Lovro Pungartnik, mlinar pri Mohor, pošta Pliberk. List pošljamo redno na Vaš naslov.

Lastnik in izdajatelj: Gregor Einspieler, prošt v Tinjah.

Odgovorni urednik: Otmar Mihalek.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Dobro ohranjene, skoro nove ženske jopiče, ženska krila in bluže ter skoro nov posteljnjak se zamenjajo za živila. Naslov pove iz prijaznosti upravništvo lista „Mir“ v Celovcu, Vetrinjsko obmestje 26.

Službo občinskega tajnika

ali kakšno drugo zaupno službo išče doslužen podčastnik, ki je tudi več hrvatskega in češkega jezika. Prevzame tudi kakšno gostilno ali častniško menažo, ker lahko položi varščino in je bil sam že pri stroki ter je žena izborna kuharica. Oglasila se prosijo na B. M., poštnolež. Pliberk.

Vabilo

na

občni zbor Hranilnice in posojilnice v Št. Janžu v Rož. dolini

ki se vrši

na praznik Marijinega oznanjenja 25. marca 1919, ob 3. uri popoldne, v gostilni „pri Tišlerju“ v Št. Janžu

s sledečim dnevnim redom:

1. Poročilo o letnem računu in odobritev istega.
2. Razdelitev čistega dobička.
3. Volitev odbora in računskih pregledovalcev.
4. Raznoterosti.

K obilni udeležbi vabi vljudno vse člane
načelstvo.

Oddaja se služba

organista in cerkvenika

pod ugodnimi pogoji. Nastop takoj. Pondbe na upravništvo „Mira“ št. 11.

Sadjevec

vino in kislavo vodo razpošilja
A. Oset, p. Guštanj.

Pozor! Slovenoi! Pozor!

Trgovina z galanterijo in šolskimi ter pisarniški potrebščinami

Gustav Blažon

Celovec, Salmova cesta (Salmstraße) št. 1.

Imam v zalogi najfinejši pisemski papir v elegantnih mapah, pripravno za darila, vse vrste pisarniški in drugi papir, krasne umetniške razglednice. — Bogata izbira v galanteriji, kakor usnjene denarnice, nožičke, škarje, namizno orodje itd.

= Sedanjim razmeram primerne cene. =

Priporoča se za obilni obisk slovenskim posetnikom, zlasti duhovščini, inteligenci in vsemu vrlemu narodno zavednemu občinstvu.

M. Česenj, trgovina Kranj (Kranjsko)

priporoča gg. trgovcem in kmetovalcem svojo zalogo lesenega poljskega orodja in lesenih izdelkov, kakor grabelj, senenih vil, cambohov, košev, vsakovrstnih korb iz protja, mlinskih sit, rešetov, različn. škafov, čebrov, kakor tudi vse lesene kuhinjske potrebščine.

Hranilnica in posojilnica Št. Štefan na Zili

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

bo imela

v sredo dne 19. sušca 1919

ob 3. uri popoldne

v hranilničnih prostorih

pri Korperju v Št. Štefanu

svoj

letni občni zbor

s sledečim sporedom:

1. Računski zaključek za l. 1918.
2. Volitev novega odbora.
3. Slučajnosti.

K udeležbi vabi

odbor.

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kelihe, ciborije, monstrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi oddelček za paramente Jožefovega društva v Celovcu.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.